

Storslagna känns som ett för litet ord att beskriva de mäktiga vyerna från Sarektjåhkkåns toppar när molnslöjorna sakta lättar.

Nunatak i sikte

Ryggsäckarna packas med tanke på glaciärvandring och toppbestigning. Det gäller att ha rätt saker lättillgängliga. Vinden har lagt sig nästan helt när vi börjar vandringen uppför moränen och mot det utsedda insteget på Alep Sarekjiegna. Vi håller tummarna för att de få slöjor som ligger kvar uppe vid passet ska lyfta och öppna upp den mäktigaste utsikt vi kommer att få under hela vår vandring.

Vi klättrar uppför i den lösa moränen. Än en gång har vi bra hjälp av stavar. Det är som att lägga in fyrhjulsdrift, bättre grepp, avlastar knän och rygg vilket är extra viktigt med så tunga ryggsäckar som vi har. När vi kommer upp på kammen på moränen hugger en kastvind tag i oss men den är borta lika fort igen. Högre upp mot topparna och glaciärpasset ser vi dimslöjor spela. Kommer vädret att tillåta ett försök på topparna?

Bengan och Cathis är de som har koll på glaciärer och säkerheten. Medan Håkan och jag kliver i klätterselarna och spänner fast stegjärnen gör de i ordning repet och prusiksnören till oss alla. Sedan blir det genomgång av vår utrustning, avstånd till framförvarande och hur vi allmänt ska uppföra oss innan vi slutligen knyts in i replaget.

▲ Klätterselar, stegjärn och rep görs iordning och tas på innan vi ger oss i kast med expeditionens första glaciärpassage. Bengan är den som kommer att ta täten över Alep Sarekjiegna.

– Kom ihåg att inte gå på repet, påminner Cathis när vi ska börja gå. Skulle någon råka göra det så stå kvar, lyft absolut inte på foten. Stå kvar så Bengan eller jag kan se om någon av tänderna skurit in i repet eller om det löper fritt mellan tänderna. Vi måste veta att repet håller och inte skadats för att vara säkra inför resten av glaciärvandringarna.

Stegjärnen känns ovana när vi börjar gå, repet är i vägen och gångtaktan blir ojämn. Ibland rycks man framåt av repet när man drömt sig bort och inte håller takt, ibland blir det tvärstopp när Håkan stannat till bakom mig och repet spänns. Men det går fort att vänja sig. Framåt går det däremot inte fort med stegjärn. Bitvis är det riktigt hård is och man måste sätta foten rätt för att tänderna ska fästa. Det är inte brant